

[Holger K. Nielsen]

nu måtte fjerne indtrykket af de fodslæbende danskere. Nu måtte Danmark ikke længere nøjes med at tage fra EF, nu måtte vi også give. Danskerne skulle nu vise sig som de sande europæere. Denne holdning er i fin overensstemmelse med ministerens eget partis – og de øvrige regeringspartiers for øvrigt. Det er ikke småting, vi hører fra f.eks. ministerens højt estimerede partifælle Niels Jørgen Haagerup. Ifølge ham står vetoretten i vejen for fremskridt i EF-samarbejdet, og da hr. Haagerup naturligvis ikke bærer sit velkendte tilnavn med urette, skal militærpolitik ifølge hans mening også integreres i EF-samarbejdet.

Dette skal isoleret set naturligvis ikke lægges den kongelige danske regering til last. Men da vi kender regeringspartiernes EF-holdninger, er der al grund til at være på vagt. Sagen er jo, som det også fremgik af redegørelsen, at Genscher-Colombo-planen så langt fra er begravet. Den spiller faktisk en ganske stor rolle i EF-Kommissionen og i andre EF-lande. Det gør den bl.a., fordi EF-samarbejdet efter manges mening går for langsomt, på samme tid som der er evindelige stridigheder om budget, fiskeri, stål, landbrug m.v. Dertil kommer, at hele EFs ufolkelighed har resulteret i en stigende apati i befolkningerne. Denne enorme kolos, der bruger de fleste af ressourcerne på indviklede landbrugsarrangementer, som kun de færreste forstår – hvis vi ser bort fra spekulanter og egentlige svindlere – hvor man ikke kan gøre noget ved arbejdsløsheden, hvor man bruger kræfter på at harmonisere støjemission fra plæneklippere, hvor et parlamentsmedlem alene på nogle flyvture mellem København og Strasbourg kan tjene lige så meget som en dansk folkepensionist på en hel måned, er det naturligvis svært at mobilisere den store folkelige interesse for.

Det er derfor, der skal ske noget. Vi må videre, siger ledende EF-politikere. Det har resulteret i flere forslag, bl.a. dette forslag til europæisk akt fra Genscher og Colombo, hvor adskillelsen mellem EF-samarbejdet og det udenrigspolitiske samarbejde i EPS skal ophæves, hvor kulturpolitik, uddannelsespolitik og retspolitik skal inddrages direkte i EF-samarbejdet, hvor vetoretten skal svækkes – for nu at nævne nogle af de værste vederstyggeligheder.

Det er derfor heller ikke rigtigt, når ministeren siger, at der ikke er indholdsmæssige dele i Genscher-Colombo-planen, at det primært er et spørgsmål om ændringer af institutionerne. Det er det naturligvis også, men der er så sandelig også indholdsmæssige dele i den: kulturpolitik, uddannelsespolitik, retspolitik, som mange andre EF-lande ikke forstår at Danmark ikke vil være med til.

Hvis jeg skal kommentere den øvrige del af redegørelsen, vil jeg sige, at det egentlig undrer mig lidt, at udenrigsministeren ikke forholder sig direkte til Colombos tale. Det var dog på mange måder en ganske alvorlig tale, synes vi, og i og med, at den er nævnt specifikt i forespørgslen, kunne jeg godt have ønsket mig, at udenrigsministeren havde forholdt sig direkte til en række formuleringer i hr. Colombos tale i EF-Parlamentet den 14. oktober 1982, netop fordi hr. Colombo dér siger ting, der er i modstrid med det, udenrigsministeren her har sagt til folkettinget. Han siger, at der er opnået enighed om et fælles ministerråd for samarbejdet mellem EF og EPS. Han siger, at der er generel enighed om at opskrive EF-Parlamentets rolle. Det vil sige, at der faktisk har dannet sig det indtryk ude omkring, at det, Colombo sagde, er tilfældet. Det er desværre sådan, at der er flere ude i Europa, der hører debatterne i EF-Parlamentet, end der er tilhørere her i folkettinget – alene af sproglige årsager kommer det længere ud – og jeg kunne godt ønske mig, at ministeren i langt højere grad havde taget direkte afstand fra bemærkningerne fra hr. Colombo.

Jeg vil da godt spørge udenrigsministeren direkte, hvad han konkret har gjort for at fjerne det ubehagelige indtryk, hr. Colombo gav i EF-Parlamentet den 14. oktober 1982. Jeg kan forstå, at der faktisk har været ret seriøse forhandlinger om Genscher-Colombo-planen. Jeg kan forstå, at den danske regering har formået at få visse ændringer ind – indholdsmæssige ændringer, for at tale regeringssproget. Jeg vil godt spørge ministeren, om han kunne give en lidt mere konkret redegørelse for, hvad det er. Jeg kunne forstå, at det ikke var noget særligt, det var bare småting i generelle vendinger, men hvis det er det, så kunne der vel ikke ske noget ved, at folkettinget fik mere at vide om, hvad det præcist er.